

de sige til den ærede Minister: vi have den fornødne Tillid til Ministeren. Men han er selv saa antiministeriel, at han Intet vil have dermed at bestille. Den ærede Minister mener ikke, at det har nogen videre Betydning at give et saadant Forbud mod Markeds eller Dyrskuers Afholdelse. So, det har meget at betyde. Det er ikke vor Pligt her at drive Hæmmelighedsstræmmeri og søge for Udlandets Skyld at neddykke Sagen. Nei, det er ikke vor Pligt; det er dumt, naar vi handle saaledes; men det er ogsaa ufornuftigt at raabe paa Gader og Torve: Vi have en Sygdom; vi maa ikke holde Marked eller Dyrskue. Pressen faar fat paa disse Spørgsmaal, der laves et stort og vigtigt Nummer ud af denne Sag, og saa behøves det muligvis slet ikke. Det er ikke sikkert, at Amtmanden har hvad man kan kalde en offentlig Autoritet at holde sig til paa det Omraade. Sa havde vi Embedsdyrlæger, saa havde Sagen stillet sig anderledes, men det have vi nu ikke. Jeg skal tillade mig at anføre et Exempel. I Osteraaret hed det sig, at vi havde Svinedifteritis i Horsens. Bladene fik fat paa Sagen, tykke Veterinærer blev sendt herop og den Historie blev meget udbasuneret. Havde nu vedkommende Amtmand havt denne Lovbestemmelse og forsaavidt Svinene komme til Dyrskue og Marked, saa skulde Amtmanden nok have truffet denne Foranstaltning. Men efter al Rimelighed har det ikke været Svinedifteritis i Horsenssegnen. Jeg tror nok, at da den første Sagkyndige kom derop, saa havde han stor Betænelighed ved at tro, at det var det. Hvor ofte kan det ikke være en Sygdom af en anden Art, der er Tale om, medens dog Amtmanden efter en Dyrlæges Udsagn og efter en Avisartikel foranstalter dette Forbud. Det bliver optaget til Drøftelse Landet rundt, Spørgsmaalet debatteres i Aviser, kommer for Udlandets Øren, og saa viser det sig, at det ikke er rigtigt, som man troede. Hvad er der i Veien for, at dette Forbud udgik fra Ministeren. Det kan ske lige saa hurtigt, og saa var der givet en usigtlig og ensartet Regel for hele Landet. — Jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 21 og 23. Den ærede Minister mente, at der var kommet et helt andet Princip ind ved de Vædringer. Nei, det er der ikke efter min Mening. Vedtages Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er der en Tilbagegang i den Henseende efter den hidtil gjældende Praxis; den har ikke holdt sig strengt til den nu gjældende Lov. Selv om ikke Diagnosen er sikker, har man, naar

de 8 Uger ere gaaede, tilladt Medslagning og saa givet fuld Erstatning; men efter Lovforslaget skal der ikke gives Erstatning for Dyrene, naar de Sngenting feile. Men er der ikke noget Uretfærdigt i, at Staten, Autoriteterne, sige til en Mand: Din Hest sættes under offentlig Tilsyn, Du maa ikke bruge den, der er visse Indstrænkninger, som maa iagttages, vi ere foreløbig Herrer over Din Hest, og at saa, naar nogen Tid er gaaet, og det viser sig, at Hesten ikke feiler Noget, Manden ikke faar nogen Erstatning, fordi Autoriteterne have taget fejl? Det er et uretfærdigt Princip. Manden bør have Erstatning i begge Tilfælde, naar Medslagning finder Sted. Tiden har Intet at sige. Jeg vilde hellere have det udtrykt saaledes: „i længere Tid“ eller „i nogen Tid“ i Stedet for „i 8 Uger“. Men jeg tror ikke, det kan fastholdes ligeoverfor Ministerens Modstand. Naar vi vedtog i Stedet for: „i 8 Uger“ at sætte: „i længere Tid“ eller: „i nogen Tid“, saa faar Administrationen derved friere Hænder, og jeg tror, at Kreaturholderne kunne være tjente dermed. — Vædringsforslagene under Nr. 25 og 26 angaa det vigtige Spørgsmaal, hvem der skal udrede Erstatningen. Naar Thinget her og Udvalget er principmæssig for, at Staten skal udrede det Hele, og det er vel ogsaa rimeligt, at Folkethingets Flertal er derfor — det gaar jeg ud fra efter Forhandlingerne om Svinepestloven — naar begge Rigsdagens Afdelinger stille sig paa den Maade, at Staten skal erstatte med fuld Kvotient, saa forekommer det mig ogsaa, at den ærede Minister burde tage Hensyn dertil.

Judenrigsministeren (Fingerslev):

Jeg skal tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til det, som den ærede Ordfører og det ærede Medlem have sagt. Jeg har ikke modsat mig Optagelsen af miltbrandartet Rosen blandt farlige smittsomme Sygdomme, og jeg tillod mig før at sige, da jeg hittede nogle Betæneligheder i Anledning af dens Optagelse, at jeg godt kunde gaa ind paa det. Det, der er Tale om, er, om der skal staa „der kan“ eller der skal staa „der skal laas ned“. Det er det, det for mig kommer an paa, og som har sine Betæneligheder. Jeg skal kun udtale, at den vedkommende Autoritet, som jeg har at holde mig til, det veterincære Sundhedsraad, har udtalt for mig, at „som oftest kan enkelte Individer i den af Sygdommen angrebne Besætning dø“. Det er ganske tydelige Ord. Jeg skal ikke i og for sig modsætte mig Vædringsforslaget. — Vædringsforslaget under Nr. 23 er og